

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΜΑΡΙΕΤΤΑΣ ΡΙΑΛΔΗ: «Σκ...»

(Σάτιρα τοῦ πανικοῦ)

Τοῦ ΤΩΝΗ ΤΣΙΡΜΠΙΝΟΥ

Τὸ «Πειραματικὸ Θέατρο» τῆς Μαριέττας Ριαλδὴ στάθηκε ἀληθινὰ θέατρο «ἀγωνιζόμενο» μέσα στὴν «μεγάλη νύχτα» τῆς χουντικῆς κατοχῆς. Ἀλλὰ καὶ τώρα ποὺ ὁ λαὸς μας χαίρεται τὴν ἀπελευθέρωσή του ὁ ἀγώνας πρέπει νὰ συνεχισθῇ μὲ ἓνα στόχο τὴν συσπείρωση ὅλων τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ σκοταδισμοῦ καὶ τῆς βίας. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ καὶ ἐμεῖς τὸ «Πειραματικὸ Θέατρο» συνεχίζει τὴν ἀγωνιστικὴ του θέση μὲ ἔργο ποὺ ἔχει ἐντονούς πολιτικούς στόχους.

Τὸ ἔργο εἶναι καὶ πάλι γραμμένο ἀπὸ τὴν Μαριέττα Ριάλδὴ καὶ μὲ ὁξύτετες παρατηρήσεις, δυνατό καὶ ζωντανὸ θεατρικὸ λόγο καὶ πνευματώδη διάλογο προβάλλει τὰ βαθύτερα αἷτια τῆς ἐπιβολῆς καὶ κυριαρχίας τῶν καθεστώτων βίας καὶ τὸν τρόπο πὺ οἱ ἡμετεριαλιστικὲς δυνάμεις ἐξαγοράζουν τυχάρπαστους παρανοϊκοὺς ἡλιθίους καὶ ἡμιμαθεῖς, πλαισιωμένους ἀπὸ γεννημένους ἐγκληματίες καὶ τοὺς ἐπιβάλλουν σὰν κυβερνήσεις σὲ λαοὺς προστατευόμενους. Ἀλλὰ μὴ νομισθῇ ὅτι ἡ κ. Ριάλδὴ ἔχει γράψει μιὰ πολιτικὴ προσοῦρα σὲ θεατρικὴ μορφή. Ἐξ ἀντιθέτου ἡ Ριάλδὴ ἔγραφε ἓνα ὁλοκληρωμένο θεατρικὸ ἔργο καὶ μάλιστα ὑποδειγματικὸ καὶ προσαρτισμένο πρὸς τὸν τρόπο γραφῆς τοῦ σημερινοῦ προχωρημένου θεάτρου.

Πολὺ καλὰ ἔκανε ἡ κ. Ριάλδὴ καὶ σκηνοθέτησε ἡ ἴδια τὸ ἔργο τῆς. Τὰ ἔργα αὐτὰ ἀνεβαίνουν καλύτερα στὴ σκηνὴ ὅταν τὰ «στήσῃ» ὁ ἴδιος ὁ συγγραφέας του. Πάντως οἱ συγγραφικὲς ἀρετὲς τοῦ ἔργου φωτίστηκαν ἀκόμα περισσότερο μὲ τὴν σκηνοθεσίαν καὶ ἡ παράσταση πῆρε ἓνα ρυθμὸ ζωνρὸ καὶ μιὰ ἀτμόσφαιρα «δυσονσιασμοῦ» ἔτσι πὺ θύμιζε τὸ κλίμα τῆς ἀριστοφανικῆς κωμωδίας. Ἡ ἐνότητά τῆς παραστάσεως γίνεται πὺ ἐντονη μὲ τὴν εὐφυστατὴ ἐπαλογὴ τῆς μουσικῆς, διαλεγμένης πάλι ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν κ. Ριάλδὴ.

Ἐφέτος οἱ συνεργάτες τῆς κ. Ριάλδὴ, νέοι βασικά ἡθοποιοὶ ἀνήκουν στὴ σειρά ἐκείνη τῶν νέων πὺ πιστεύουν μὲ πάθος στὸ θέατρο. Γι' αὐτὸ καθὼς τοὺς παρακολουθεῖ κανεὶς νὰ παίζουν, πιστοποιεῖ ὅτι ἔχουν φύγει ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους καὶ ζοῦν τὸ κλίμα, τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ τὸ πάθος τοῦ ἔργου. Ξεχωρίζω τὴν ἐμπειρία τῆς κ. Ριάλ-

δὴ καὶ τὴν εὐχέρειά τῆς νὰ μεταπηδᾷ ἀπὸ τὸν ἓνα ρόλο στὸν ἄλλο καὶ νὰ εἶναι σὲ ὅλες τὶς μορφές τῆς ἔξοχῃ. Χαίρομαι τὴν νέα ἡθοποιὸ κ. Τζένη Κολάρου, ἔχει θαυμάσια σκηνικὴ παρουσία, ἀλλὰ συγχρόνως δείχνει ὅλη τὴ «γκάμα» τοῦ ταλέντου τῆς καθὼς, μὲ ἀνεση ἐρμηνεύει καὶ αὐτὴ πέντε διαφορετικούς ρόλους.

Ἐπισημαίνω γιὰ τὴν κ. Κολάρου, μεγάλη διαφορὰ καὶ πρόοδο ἀπὸ τὴ πρώτη τῆς ἐμφάνιση στὸ ἔργο τοῦ Κρ. Χάμπτον «Οἱ ἀπροσάρμοστοι». Τὸν Πέτρο Κυρίμη τὸν εἶχα ξεχωρίσει στὰ «Πατατάκια» τοῦ Ἀρνολντ Ουέσκερ καὶ πιστεύω ὅτι κάθε του ἐμφάνιση στὸ θέατρο εἶναι ὅλο καὶ μεγαλύτερη ὑπόσχεση γιὰ τὴν ἀνοδικὴ του πορεία. Καὶ στοὺς τρεῖς ρόλους του ἡ ἐρμηνεία του ἔχει λάμψη, ζωντάνια, ἀλήθεια καὶ «φινέτσα». Πολὺ πρέπει νὰ ἐπαινεθῇ καὶ ὁ Γιάννης Λαμπρόπουλος. Ἐρμηνεύει καὶ αὐτὸς τέσσερις διαφορετικούς ρόλους καὶ εἶναι στὸν ἓνα καλύτερος ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ἡ ἐρμηνεία του διακρίνεται γιὰ τὴν ἐντονη ἐκφραστικότητα καὶ τὴν λιτότητα τῶν ἐρμηνευτικῶν του ἐνρημάτων. Ὁ Γιώργος Μάρτης πέρα τοῦ γνωστοῦ πὰ ταλέντου του ἔχει ἐμπειρία καὶ σιγουριά καθὼς ἐρμηνεύει τὸν ἓνα μετὰ τὸν ἄλλο, σὲ διαφορετικὸ κλίμα, τοὺς τρεῖς ρόλους του. Μὲ ἀπόλυτη κατανόηση ἀποδίδουν ἀνετα καὶ σωστά τοὺς ρόλους τοὺς ἡ Μάτα Βερούτη καὶ ἡ Κατερίνα Παπαϊακώδου.

Πολὺ συντελοῦν στὴν ἐπιτυχημένη συγκρότησι τῆς παραστάσεως καὶ τὰ ἐντυπωσιακὰ κοστούμια καὶ τὰ σκηνικά τῆς κ. Ἐσμὲ Πηλείδῃ. Ἐχουν γίνε μὲ πολὺ ἐμπνευση, καλὸ γούστο καὶ προπάντων μὲ ἀμεση κατανόηση τοῦ ἔργου καὶ τῶν μηνιμάτων του.

ΤΩΝΗΣ ΤΣΙΡΜΠΙΝΟΣ